

[Kunst]

Småbildeutstillingen

Noen få centimeter er nok for Bente Louise Aas.

Enklere enn dette blir det nesten ikke. Bente Louise Aas' malerier på galleri LNM (Landsforeningen Norske Malere) er en oppvisning i det upretensiøse og slentrende humoristiske, men med et alltid tilstedeværende melankolsk alvor under de absurde scenene.

Skjønt, oppvisning er kanskje ikke det første ordet en tenker på når Aas' (født 1958) bilder beskrives. Man vil nok heller se dem som en tilbakeholden, men høyst egenartet og konsekvent tilnærming til maleriet, helt fra hun inntok diverse høstutstillinger fra midten av 1990-tallet.

Det skal som regel litt til å gjøre seg bemerket i akkurat den sammenhengen. Likevel har Aas' forsiktig intime bilder festet seg til hukommelsen som få andre inntrykk fra vårt årlige salong-sirkus. Det kunne være en fremstilling av et idyllisk sydhavsparadis, med palmer og sandstrand – og en båt som synker til bunns i bakgrunnen. Eller et fly som har lagt seg til rette på toppen av et isfjell, som om det var den naturligste ting i en forestilling om isødet.

Slike små vittigheter vil gjerne få vanskeligheter med å heve seg over tegneserieformatet og anta den nødvendige «verkshøyde». Men på den annen side – er det nå egentlig så viktig? Aas får oss til å tenke at det kanskje ikke alltid er det.

Som et barn. Av og til er noen få centimeter nok. På LNM kommer bildene i svært så beskjedne formater – de er omtrent på størrelse med pocketbøker.

Oppbyggingen virker å være skjematisk utført, med et underlag først lagt på i saftige, horisontale strøk, som regel todelt og gjerne forestillende himmel versus en enkel landstripe i forgrunnen. Så tilføres noen elementer i vertikale linjer: et par trær, en bygning eller gatelykter. Strøket er delikat og bløtt «male-risk», mens formene er sjablongaktige og naive, omtrent som et barn ville gjort det.

På LNM er bildene mindre gjenstand for opplagt fortelling i form

SMÅTT ELEGANT. Bente Louise Aas' malerier evner å gjøre seg relevante og minneverdige i de fleste sammenhenger de opptrer i, uten å måtte ty til «museumsformatet». BEGGE FOTO: ØYVINDELVSBOG

av de lett tilgjengelige poengene vi har sett fra Aas tidligere.

Der mer organiske former og maleriske innfall dukker opp, blir det gjerne disse som danner scenenes spenningspunkter – så som et par busker i form av rufsete penselstrøk under gatelyset, eller et skinnende, lite punkt på en fjern horisontlinje.

Surrealistisk verden. Punktene danner maleriske brudd i et ellers i bunn og grunn rigid billedformular. Fortellingene er derimot mer uforutsigbare. Aas skaper usannsynlige kombinasjoner, i en surrealistisk verden der persongalleriet består av stålamber og trær, ensomme bygninger og synkende skip, og der grensen mellom natur og kultur er høyst uklar.

Aas berører forsåvidt de store temaene, som bittersøt livslede, eller spenningsforholdet mellom det menneskeskapte og det naturlige. Styrken i disse maleriene ligger likevel i hvordan de evner å gjøre seg relevante og minneverdige

TRÆR I SOLNEDGANG. Bente Louise Aas skildrer en surrealistisk verden, der grensen mellom hva som er natur og hva som hører inn under kulturen er høyst uklar. «Ukjente trakter II» viser to trær som betrakter solnedgangen.

i de fleste sammenhenger de opptrer i, uten noen gang å måtte blåse seg opp og ty til «museumsformatet». Det er både tillitvekkende og temmelig elegant gjort. **ARVE RØD**

Bente Louise Aas
«Malerier»
Galleri LNM, Oslo
13. august–5. september